

РЕШЕНИЕ

№ 3044

гр. София, 09.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1884** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Е. В. П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ № 422/02.02.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор във 02 група, 01 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПAM по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС, но не повече от 18 месеца. Моли ЗПАМ да бъде отменена. Претендира разноски.

Ответникът не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 02.02.2024 г. на П. е наложена ПAM по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца, поради това, че на същата дата отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества и техните аналози. От П. е подписано сведение, в което същият признава, че е отказал да бъде тестван с техническо средство за наркотици /л. 25/.

На лицето е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ /л. 22/ за това, че на същата дата около 22:55 ч. отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества и техните

анализи. Изготвена е докладна записка /л. 26/.

Приложен е талон за изследване /л. 24/.

Представени са заповеди за компетентност /л. 33 и сл./.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди от 02.12.2021 г., издадена от Министъра на вътрешните работи и от 01.11.2018, 28.08.2020 и 07.07.2023 г., издадени от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

От събраните писмени доказателства – АУАН с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, както и от попълненото и подписана лично от П. сведение – безспорно се установява, че П. е управлявал МПС и е отказал да бъде тестван за наркотици. Срещу АУАН не са постъпили възражения с твърдения в обратен смисъл. Талонът за медицинско изследване, издаден впоследствие, също потвърждава констатирания вече отказ, като съгл. трайната съдебна практика е достатъчен само единият отказ, за да бъде съставена ЗПАМ /така Решение № 12245 от 13.10.2017 г. на ВАС по адм. д. № 9208/2017 г./.

Впрочем, няма доказателства водачът впоследствие да е дал кръвна проба за изследване.

Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. „б” ЗДвП, поради което същата се явява законосъобразно наложена. Заповедта е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката, в случая АУАН.

Предмет на настоящото дело не е административно-наказателната отговорност на лицето, а предпоставките за налагане на ПАМ. Административният орган в условията на обвързана компетентност при съставен АУАН е длъжен да издаде заповед за налагане на ПАМ съгл. чл. 171 от ЗДвП, което в случая е направено.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде

отхвърлена. При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноси.

Ответникът не претендира разноси, няма доказателства такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. В. П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 422/02.02.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор във 02 група, 01 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на П. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС, но не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: